

Jeg vil ikke kaste mig meget ind i den debat, der har været om problematikken med begrebet tortur. Jeg vil bare sige, at der er jo desværre nogle, der beordrer tortur. Det er ofte stater, men det kan også være stammer og alle mulige bevægelser. Der er også terrorister, som udøver tortur, og det er desværre ikke kun psykopater.

Hvis man har stået i torturcenteret i Phnom Penh og set billederne, som var efterladt af alle de mennesker, der havde været tortører, kan de ikke have været psykopater alle sammen, for så var hele den generation psykopater. Det var ganske unge mennesker mellem 13 og 16 år, der lavede disse fuldstændig vanvittige torturindsatser mod ganske almindelige mennesker, som havde begået den fejl at have været i udlandet, eller hvis hænder var præget af, at de ikke havde været håndværkere eller jordarbejdere, men akademikere, som bare var anderledes og ikke var tålt i det samfund.

Disse knægte og piger, der udøvede tortur og formentlig er mærket for livet af det – det må man jo håbe, for sådan noget bør man overhovedet ikke kunne gøre, uden at det sætter sig spor i ens eget sind – har garanteret været nogle vildførte, der har villet leve op til forventningerne i regimet. Nabovens datter kan blive offer for voldtægt, men nabovens søn kan altså også pludselig være i en situation, hvor tortur forventes af ham, og derfor er det meget vigtigt, at både de, der beordrer, og de, der udfører, ved, at det kommer frem i lyset, og at man altså har mulighed for at foretrække civil ulydighed frem for at blive trukket frem senere, altså udvise civil ulydighed ved ikke at gøre det.

Det er netop det, der bliver fremmet med forslaget. Der kommer nu inspektioner, så man kan risikere, at den tortur, man simpelt hen troede var velsignet oppefra, pludselig bliver trukket frem i lyset og bliver til et problem, både for regeringen, som skal benægte den, og for en selv, som pludselig bliver straffet for det. Derfor er det et meget vigtigt fremskridt mod tortur, at vi får videreført indsatsen.

Uanset om man ønsker den ene eller den anden definition, er der ikke ret mange, der er i tvivl om, hvad tortur, grusomhed eller nedværdigende behandling er i praksis, når man udsættes for det. Derfor er det godt, at vi har en kombination af en FN-komité og nationale komiteer.

Kl. 10.55

Til det konkrete spørgsmål fra hr. Keld Albrechtsen: Inkorporeringen har ikke fundet sted, fordi alle de ting, man ikke må i henhold til kon-

ventionen, i forvejen er forbudt ifølge dansk lovgivning. Det er begrundelsen for det.

Angående ressourcerne til Ombudsmanden: Det er jo noget, vi må se på hen ad vejen, når vi får nogle praktiske erfaringer, og vi vil selvfølgelig også høre på, hvad Ombudsmanden selv mener set i lyset af de praktiske erfaringer. Jeg synes dog – og jeg er glad for den tilslutning, der har været til det – at det er meget fornuftigt, at vi anvender Ombudsmanden, som jo i henhold til § 18 i loven om Folketingets Ombudsmand præcis har til opgave at holde øje med alle de ting, som pålægges med denne protokol. Alle de steder, man skal kunne komme på uanmeldt besøg, kan Ombudsmanden faktisk allerede komme på uanmeldt besøg, så jeg synes, vi er i den heldige situation, at vi allerede har indbygget den mekanisme i dansk lovgivning, der skal til, for at vi kan opfylde vore internationale forpligtelser. Men skulle det vise sig hen ad vejen, at det ikke er tilstrækkeligt og ikke godt nok, vil vi selvfølgelig se på det igen.

Vi skal nu gøre nogle erfaringer, og vi skal også have nogle anbefalinger fra den internationale forebyggelseskomité, når den er kommet i gang med sit arbejde, så lad os lade være med at lave nogle systemer nu, som vi måske alligevel skal lave om senere. Jeg synes, vi skal starte med det, vi kender, og det, vi ved er godt nok.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg er blevet fristet til at stille ministeren et spørgsmål, som jeg i virkeligheden nok må erkende er retorisk, men det kommer ikke uden grund.

Hr. Søren Krarup udtrykte her fra talerstolen, at det, der er tortur i den ene sag, kan være berettiget nødværge i en anden sag, og jeg vil godt spørge ministeren, om han er enig i det. Dernæst vil jeg spørge ministeren, om han noget sted i verden i sin indsats for menneskerettigheder, som jeg anerkender er stor, har oplevet, at tortur kan være berettiget.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nej, tortur kan ikke være berettiget. I det øjeblik vi begynder at gøre den berettiget, kommer spørgsmålet om graden af tortur, så derfor er tortur altid uberettiget.

Til det hypotetiske, eksistentielle spørgsmål, om man selv kunne finde på det: Jamen det er da muligt, for der er irrationelle træk i alle men-